

Η ΦΛΟΓΕΡΑ ΤΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἡ Σμάλτω περιέφερε τὸ βλέμμα πέριξ, ἐφ' ὅλαν τούτων, ρεμβῶδες καὶ ἥσυχον. Εἶτα κατέβη τὸν δρομίσκον πρὸς τοὺς ἀγρούς, κρατοῦσα μακρὸν κάλαμον ἀνά χεῖρας, διὰ τοῦ ὁποίου περιώριζε τὰ γαλιὰ νὰ μὴ διασπείρωνται καὶ διὰ φωνῆς σιγηλῆς καὶ διαυγοῦς ἀνακράζουσα εἰς ἦχον τραγουδίου:

— Πίκιο, πίκιο, τὸ γαλί, γαλί, γαλιό! . . .
πίκιο, πίκιο, τὸ γαλί, γαλί, γαλιό! . . .

Τὰ γαλιὰ ἐπορεύοντο βάδην ἐμπρός, κμαρωτὰ καμαρωτὰ, προτείνοντα τὸ στῆθος καὶ ἀνατείνοντα τὴν κεφαλὴν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐκυμάνετο τὸ λειρίον κατακόκκινον, ὡς δράγματα κερασίων. Προεπορεύοντο ὀλίγα, σχηματίζοντα γωνίαν ἐμπρὸς εἰς ἓνα, ὡσεὶ ἐπὶ κεφαλῆς, εἶποντο ἄλλα εἰς τὰ πλάγια τοῦ δρόμου, ῥαμφίζοντα ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὰς θαμνώδεις ὀνακάνθας καὶ τοὺς αὐλακας, ἄλλα ἐπλατάγουν τὰ πτερά των καὶ ἐκυνηγοῦντο αἰφνης ἄνευ αἰτίας καὶ ἄλλα, ἵπταντο μετὰ θορύβου ἄνω τῆς κεφαλῆς τῶν λοιπῶν, ἐρχόμενα ἐκ τῶν ὀπισθεν πρὸς τὰ πρόσω καὶ τ' ἀνάπαλιν. Ὅλα δὲ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, παρακινούμενα ὑπὸ τῆς φωνῆς τῆς γυναικός, ἀπῆντων δι' ἑνὸς γλουγλουκισμοῦ, διατόρου καὶ παρατεταμένου.

Οὕτω ἡ Σμάλτω μετὰ τῶν γαλιῶν, ἐφθασε μετ' ὀλίγον εἰς τὸν ἀγρὸν τῆς. Ἦτο δὲ οὗτος θερισμένος ὄλος, κεκαλυμμένος ἐκ χρυσιζούσης καὶ στιλπνῆς καλαμιάς, μέσω τῆς ὁποίας ἀνεκυπτον κάπου μαρμαρωδῆ τινά, πρασινίζοντα φυτὰ πέριξ, εἰς τὰς ἄκρας ἢ ἐπὶ τῆς τάφρου καὶ εἰς τοὺς αὐλακας, ὠρθοῦντο ἀκόμη στάχεις τινές, διαφυγόντες τὸ δρέπανον τῶν θεριστῶν καὶ ἐκίνουν τὰς ἀπεξηραμένους κεφαλὰς των, εἰς τὸ ἐλαφρὸν φύσημα τοῦ ἀνέμου. Εἰς τ' ἀριστερά, μικρὸς δρομίσκος, λευκοίτρινος ἕνεκα τοῦ πεπατημένου χόρτου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκαλύπτετο, ἐχώριζε τὸν ἀγρὸν πρὸς ἄλλον παρακείμενον, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ μέσον ὠρθοῦτο σκιάς ἀγροτικῆ καὶ ὑπὸ θαμνώδεις ἀφροξυλιάς ἤχουν, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, κωδωνισμοὶ ποιμνίου.

Ἡ Σμάλτω μόλις ἐφθασεν ἐκεῖ, ἐστρεψεν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰ θέλῃ καὶ διὰ τοῦ κανθοῦ τῶν ὀφθαλμῶν παρετήρησε τὴν σκιάδα. Ἄλλ' εὐθύς, ὡς νὰ εἶδεν αὐτὴν ὑπερφυσικοῦ μεγέθους καὶ νὰ ἐξέλαθε διὰ σκελετώδεις γαμφώνυχας δακτύλους τοὺς ἐξέχοντας πρὸς τ' ἄνω στύλους τῆς καὶ δι' ἀνωρθωμένην χαίτην ἐξηγριωμένου θηρίου τὴν χορτώδη στέγην τῆς, ἀπέσυρε τὸ βλέμμα, τετραγαμμένη. Δὲν ἤθελε καθόλου,

ν' ἀντικρύσῃ τὴν σκιάδα ἐκείνην. Ἀπὸ ἡμερῶν ἤδη, κάτι ἐντὸς αὐτῆς τῆ ἔλεγε νὰ τὴν φοβῆται, ὅτι τὸ συναπάντημά των αὐτὸ δὲν ἦτο καλὸν καὶ ὅτι πλειοτέρα μετ' αὐτῆς ἐξοικοίωσις δὲν θὰ τὴν ἔφερον εἰς ἀγαθὸν ἀποτέλεσμα. Ἐστρεψε λοιπὸν τὰ νῶτα πρὸς αὐτὴν ἢ λυγερῆ καὶ πλησιάζασα, ἐκάθησε παρὰ τὴν ὄφρυν τῆς τάφρου. Ἴνα δὲ ἀποδιώξῃ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς πᾶσαν τῆς σκιάδος ἀνάμνησιν, ἀπέθηκε παρὰ τὸ πλευρὸν τὸν κάλαμον καὶ λαβοῦσα ἀπὸ τῆς ποδιάς τῆς ἐστριμμένον μαλλίον, ἤρχισε νὰ τυλίσῃ αὐτὸ περὶ τὴν ἄτρακτον ἐνῶ τὰ γαλιὰ ἔβασκον ἡσυχῶς ἀνά τὸν ἀγρὸν. Καὶ ἐν τῇ ἐνασχολήσει τῆς ὁμῶς ἐκείνη, ἐστρεφεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν κεφαλὴν, προσβλέπουσα περιδεδῶς τὴν σκιάδα, ὡς μέρος ὑποπτον. Ἐν τῇ ἀνισύχῳ δ' αὐτῆς θέσει ἐν τῇ ὁποίᾳ εὕρισκετο, ἤρχισαν πάλιν ν' ἀναγεννῶνται, μία πρὸς μίαν αἰτιήσεις τῆς κατὰ τοῦ Στάθῃ, ὅστις ἐπέμεινε νὰ τὴν στείλῃ μὲ τὰ γαλιὰ. Ἐν τῇ ὀργῇ τῆς οὐδὲ τοῦ σίτου ἠυλαβείτο, τοῦ σίτου ὁ ὁποῖος θεωρεῖται μετὰ τῶν χωρικῶν, ὡς τὸ μεγαλείτερον δῶρον τοῦ Θεοῦ καὶ ὀρκίζονται εἰς αὐτὸν νὰ τὸν ἐπιθυμήσουν, φοβούμενοι τὴν ἔλλειψίν του ὡς μέγα τι, καὶ αὐτὸν ἤδη κατηράτο διότι εὐρέθη εἰς τοιαύτην ὥραν. Οὐδ' ἑαυτὴν δὲ ἄφινεν ἔξω τῆς κατηγορίας, ἀλλὰ ἐμαίνετο διότι ἤκουσε τὸν ἄνδρα καὶ ὄχι τὴν καρδίαν τῆς, ἢ ὁποία ἐπαλλεν εἰς τὰ στήθη τῆς τόσον σφοδρῶς, ὅπως πιστὸν κυνάριον ἀδιακόπως ὑλακτεῖ κ' ἐμποδίζει τὸν αὐθέντην του νὰ ἐξέλθῃ τοῦ οἴκου, ὅπου παραφυλάσσουν δολοφόνοι.

— Ὅχι, δὲν ἐπρεπε ν' ἄρθω· συνεπέρανε τέλος.

Καὶ ἐξηκολούθησε τυλίσσοσα περὶ τὴν ἄτρακτον τὸ μαλλίον καὶ σκεπτομένη. Ἄλλ' αἰφνης, σιγὰ σιγὰ, μία ἰδέα, μία ἐπιθυμία ἐκόλλησεν ἀναπόσπαστος εἰς τὸν νοῦν τῆς. Ὡσεὶ δ' ὑπέικουσα εἰς δύναμιν ἄλλην, ἀνωτέραν ἑαυτῆς, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατο νὰ περιστείλῃ μετὰ ἀγῶνα, ὅσον οἶοντε μέγαν, ἐστήριξε χαμαὶ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα καὶ ἀναταθεῖσα ἐπ' αὐτῆς, παρετήρησεν ἔξω. Ἦθελε νὰ ἴδῃ τὸν ἀπέναντι ἀγρὸν χωρὶς αὐτῆ νὰ φωραθῇ ὑπὸ τινος. Ἄλλ' ἡ ὄφρυν τῆς τάφρου ἦτο ὑψηλὴ καὶ αἰ ἐπ' αὐτῆς ὀνακάνθαι, μὲ τὰ φακιά, πολυδάκτυλα στελέχη καὶ τὰ μεγάλα ἀπεξηραμένα ἄνθη των, ἔφρασσον, ἐν πυκνῷ συμπλέγματι, ὀλόκληρον τοῦ ἀγροῦ τὴν θέαν. Ἀνεκίνει τὴν κεφαλὴν, ἐκόλλησεν σχεδὸν τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὰ μετὰξὺ διάκενα, προσπαθοῦσα νὰ ἴδῃ, ἀλλ' αἰ ὀνακάνθαι ἦσαν πυκναὶ καὶ δὲν διέκριεν εἰμὴ στενὰ καὶ ἐπιμήκη τμήματα ἀγροῦ, κιτρινίζοντα μόνον. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, κουρασμένοι, σχεδὸν ἕκαιον ἐκ τῆς ἐντάσεως· ἡ καρδία τῆς ἐβροντοκτύπη ἐκ τῆς ἀνυπομονησίας· ἡ περιέργειά τῆς, κορυφουμένη ἕνεκεν τῶν ἐμποδίων, τῇ ἔκοπτε τὴν ἀναπνοήν·

ἡ χεὶρ τῆς λυγερῆς ἐπόνει τρυπωμένη ἐπὶ τῶν βόλων τοῦ χόματος καὶ ἔτρεμεν ἑλαφρῶς, ἀπνη-
δηκίᾳ ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματος, χαλαρομέ-
νου ὀλονέν. Δὲν ἀπέκαμνεν ὁμως ἡ Σμάλτω νὰ
παρατηρῇ, κατεχομένη ὅλη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας·
ἠσθάνετο ἐντὸς αὐτῆς κάτι ὅπερ ἐκινεῖτο ν' ἀνα-
ταθῆ ἵνα ὀρθώσῃ τὸ σῶμά της. Ἀλλὰ συνε-
κράτει ἑαυτὴν ἀκόμη, ἀναγκαζομένη ὑπὸ ἐν-
τροπῆς τινος καὶ φόβου, μήπως φωραθῆ κατα-
σκοπεύουσα.

Ἡ Σμάλτω ἤκουεν εὐκρινῶς τοὺς κωδωνί-
σκους τῶν προβάτων ὀπισθεν, τῶν θάμνων τῆς
ἀφροξυλιᾶς, ἀλλ' ἤθελε νὰ μάθῃ ἂν καὶ ὁ Μῆ-
τρος, ὁ βοσκὸς αὐτῶν, ἦτο ἐκεῖ. Κατεῖχεν ὅλην
τῆς τὴν προσοχὴν αὐτῆ ἢ σκέψεις· ἐβασάνιζε
τὴν ψυχὴν της ὀλόκληρον αὐτῆ ἢ ἀμφιβολία.
Καλλίτερον νὰ ἦτο καὶ νὰ μὴν ἦτο πάλιν καλ-
λίτερον, ἐσκέπτετο. Εἰς τὴν ἐξηρησιμένην αὐ-
τῆς διάνοιαν δύο σκέψεις ἐρριζοβόλουν ἀντίθετοι,
χωρὶς ἢ μία τούτων νὰ δύναται νὰ ὑπερισχύσῃ
τῆς ἄλλης. Ἐνῶ ταῦτοχρόνως ἡ καρδία της ἔ-
παλλεν ἀδιάκοπα, παρακινούσα αὐτὴν εἰς τολ-
μήματα καὶ ἡ ἀνυπόμονησιν ἐμεγαλύνετο ἐντὸς
αὐτῆς, ἀκράτητος. Μέχρις οὐ ἡ λυγρῆ, μὴ δυ-
ναμένη πλέον νὰ κρατηθῆ, ἐπήδησεν ὀρθία, πε-
ριφέρουσα βλέμμα ἐρευνητικὸν ἄνω τῶν ἀκανθῶν,
περὶ τὴν σκιάδα. Δὲν ἐφρόντιζεν ἂν τὴν ἴδωσι
πλέον, καθόλου δὲν ἐφρόντιζεν· αὐτῆ ἤθελε νὰ
ἴδῃ.

— Δὲν ἔνε· εἶπεν αἴφνης, χαμηλοφῶνως.

Καὶ ἐπανέπεσεν ὀπίσω ἐπὶ τῶν ποδῶν της.
Ἐμεινε δ' ἐκεῖ, ἑλαφρῶς πελιδνὴ τὴν ὄψιν, ὡσεὶ
πεισμομένη, τὸ βλέμμα κρατοῦσα προσηλωμέ-
νον ἐπὶ ἐνὸς στάχους, τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ
ἐταλαντεύετο εἰς τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου. Καὶ
ἡ Σμάλτω, ἐν τῇ εὐπαθείᾳ της ἤδη, εὗρισκεν εἰς
τὴν ταλάντευσιν ἐκείνην τοῦ στάχους πόνον τινὰ
αὐτοῦ, θλίψιν ὑποκρυπτομένην, διότι ἀφέθη μό-
νος καὶ ἔρημος ἐκεῖ καὶ δὲν ἠκολούθησε τὴν τύ-
χην τῶν συντρόφων του, μετὰ τῶν ὁποίων συνε-
βλάστησε καὶ ἠϋξύνθη. Συνεδύαζε δὲ τὴν τύ-
χην τοῦ στάχους μὲ τὴν ἰδικὴν της καὶ ἕνα
παράπονον ἐγενῆτο εἰς τὰ στήθη της, διότι
ἦτο μόνη ἐκεῖ καὶ ἠρώτα ἑαυτὴν, διατὶ τάχα
νὰ μὴν εἶνε καὶ ὁ Μῆτρος. Ἡθελε νὰ εἶνε, βέ-
βαια, πολὺ καλλίτερον θὰ ἦτο τότε· θὰ εἶχε
τούλάχιστον ἕνα γείτονα ὀπισθὲν της, ἐνῶ τότε
ἦτο τόσο ἐγκαταλελειμμένη εἰς τὴν ἔκτασιν
ἐκείνην τῶν θερισμένων ἀγρῶν, μὲ τὰ βόσκοντα
ζῶα. Ἡ ἔλλειψις τοῦ βοσκῆ ἤδη ἐφυγάδευσεν
τὴν δειλίαν καὶ τὸν φόβον, τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο
πρὶν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν αἰτίαν. Εὗρισκε μάλ-
ιστα, ἐκ τῆς ἐπιθυμίας της ὄθουμένη, πολὺ γε-
λοῖαν ἑαυτὴν διότι ἐφοβεῖτο τὴν συνάντησιν της
μετὰ τοῦ βοσκῆ. Τὶ ἐμέλλε τάχα αὐτὴν, τί εἶχε
νὰ φοβηθῆ; Ἀπὸ τῆς παιδικῆς της ἡλικίας, ὅτε

μὲ τ' ἄλλα βλαχόπουλα, ἐμίμειτο τὴν φωνὴν τοῦ
τέτιγος μὲ σύριγγας ἐκ τσιμοκαλάμων, μέχρις
οὐ ὑπανδρεύθη, διῆλθε τὴν ζωὴν της, ἡμέραν
καὶ νύκτα, εἰς τοὺς ἀγρούς, μὲ τόσοις βοσκούς,
νέους λεβέντας καὶ ποτὲ δὲν ἐφοβήθη τι. Δὲν
εὗρισκε λοιπὸν τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν τότε
ἔπρεπε νὰ αισθάνηται, ἔστω καὶ τὴν παραμικρὰν
στενοχωρίαν, ἐνώπιον τοῦ Μῆτρος, ἐνὸς ἀσχη-
μανθρώπου! Πάλιν δ' ἐπανελάμβανε, βεβαι-
οῦσα ἑαυτὴν, ὅτι καὶ ἡ ἀπουσία του καθόλου
δὲν τὴν ἐνδιέφερε· καὶ πάλιν προσέθετεν ὅτι καλ-
λίτερον εἶχε νὰ ἦτο ἐκεῖ.

— Μονάχα νὰ μὴν παίξῃ τὴ φλογέρα· ἐψι-
θύρισε.

Καὶ εἶχε τὸ ὕφος τοῦ δισταζόντος ἐνῶ ἐξέ-
φραζε τὴν εὐχὴν της αὐτὴν. Ἀλλὰ ταῦτοχρόνως
ἠκούσθη ἡδυπαθὴς συριγγός, ἀνερχόμενος εἰς
τὸν γαλανὸν αἰθέρα. Ἦτο ἀπαλός, δροσερός
δύναται κανεὶς νὰ εἶπῃ, ὅπως τὸ ψιθύρισμα μιᾶς
λευκῆς, ὅτε σιγαλὰ σιγαλὰ φυσᾷ εἰς τὰ φύλ-
λα της τὸ πρῶτον ἀεράκι τῆς αὐγῆς. Καὶ ἐφαί-
νετο εἰς τὴν Σμάλτω ὡς μία ἀπάντησις, σαρκια-
στικὴ, εἰς τὴν εὐχὴν της ἐκείνην καὶ ἐνόμιζεν
ὅτι διέκρινε μεταξὺ τῶν ἤχων, μίαν συρικτικὴν
φωνὴν, ἡ ὁποία τῇ ἔλεγεν: «ὄχι, δὲν θὰ σοῦ
κάμω τὴν χάριν... θὰ τὴν παίξω ἐγὼ τὴν
φλογέρα μου... θὰ τονίσω τὸ καθημερινό μου
τὸ τραγοῦδι...». Ἐνῶ ταῦτοχρόνως διέκρινε
πρὸ αὐτῆς μορφήν μελαψήν, ἀπαράλλακτον τὴν
μορφήν τοῦ Μῆτρος, κακὸςχημον, μὲ ἐξωγκω-
μένως παρεϊάς, χεῖλην εἰδαλέα καὶ πελιδνά, ὡς
στρύχνος, ἀγρίαν πυρὰν κόμην καὶ ὀφθαλμούς
μικκύλους, λοιδοροῦντας.

— Ἀρχεψε τὸ φίδι! ἐσκέφθη ἡ λυγερῆ, ἀδη-
μονοῦσα.

Καὶ πάλιν ἐπανήρχετο εἰς τὰς προτέρας σκέ-
ψεις της καὶ πάλιν ἐδυσφόρει καθ' ἑαυτῆς, κατὰ
τοῦ σίτου, κατὰ τοῦ ἀνδρός της. Ὅτε εἶπεν εἰς
αὐτὸν ὅτι εἶδε τὸ φίδι εἰς τὴν πατουλιάν, ἐγέλα-
σεν οὗτος διὰ τὸν φόβον της καὶ τὴν εἶπε κου-
τὴν. Αὐτὴ ἢ ὁ Στάθης ἦτο κουτός ὅστις δὲν
τὴν ἐνόει; Φίδια ἢ Σμάλτω, ἀληθινὰ φίδια, δὲν
ἐφοβεῖτο. Πόσας φορὰς δι' ἀπλῆν διασκέδασιν,
τὰ ἐκυνήγα μὲ τ' ἄλλα βλαχόπουλα μαζῆ καὶ
τὰ κατέκοπτε μ' ἕνα κτύπημα τῆς ἀγκλίτσας
της! Πόσας φορὰς τὸν χεμιῶνα, εὗρισκε κατὰ-
στρατα τῆς δειρογαλιαίας καὶ τοὺς ἀστρίτας,
ἀκινύτους ἐκ τοῦ πολλοῦ ψύχους καὶ ἔθετεν
αὐτούς εἰς τὸν κόλπον της ἵνα τοὺς θερμάνῃ,
ἀφροντιστοῦσα διὰ τὰ δῆγματά των. Διότι ἡ
μῆτηρ της, ἀπὸ μικρὰν, εἶχε ποτίσει αὐτὴν, τὸ
φιδόχορτον, τὴν λευκὴν ἐκείνην, ὡς ἄλευρον κό-
νιν, ἢν ἐπώλου διερχόμενοι ἀπὸ τὰ γρέκια των
πλάνητες φαρμακευταὶ καὶ ἦτις ἔχει τὴν δύ-
ναμιν νὰ κάμνῃ ἀβλαβῆ ὡς γάλα καὶ τὸν δρι-
μύτερον ἰόν των. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ φίδι ἐφοβεῖτο,

τὸ ἀνθρωπόμορφον, κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν εἶχε ποτισθῆ γόρτον, πρὸς τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε ν' ἀντιτάξῃ εἰμὴ πείσμονα ἐμμονὴν εἰς τὸ καθῆκον, ἐπὶ ματαίῳ ὅμως.

— Τοῦ κάκου φροντίζω! ἐψιθύριζεν, ἀποτεθαρημένη.

Καὶ ἡ Σμάλτω ἤρχισε νὰ περιλαμβάνῃ εἰς τὴν κατάραν τῆς καὶ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐγνώρισθη τὸ πρῶτον μετὰ τοῦ Μῆτρος καὶ ν' ἀναπαριστᾷ εἰς τὸν νοῦν τῆς, τὰς συναντήσεις των ἐκείνας. Δὲν τὸν ἐφοβεῖτο τότε, καθόλου δὲν τὸν ἐφοβεῖτο. Τοῦναντίον αὐτῆ πρῶτη ἐπορεύετο πρὸς τὸν βοσκὸν καὶ καθήμενοι οἱ δύο των ὑπὸ τὴν σκιαᾶ, συνωμίλουσ ὅλην τὴν ἡμέραν. Ὅταν ἐπέειναν, ἐξῆγον ἀπὸ τοῦ μαλλίνου σακκιδίου των ὅ,τι ἕκαστος συναπέφερεν ἐκ τοῦ οἴκου καὶ ἐν ἀδελφικῇ ἀπλότῃ, τὰ ἡνῶνον καὶ ἐτρῶγον ὁμοῦ. Κατὰ τὴν μεσημβριαν ἐνῶ ὁ ἕνας ἐκοιμάτο ὁ ἄλλος ἠγρύπνει, προσέχων τὰ βόσκοντα ἢ καθεύδοντα ζῶα. Τοῦτο εἶνε σύνηθες εἰς τοὺς ἀγραυλοῦντας· ἡ διαφορὰ ἡλικίας καὶ φύλου δὲν παρατηρεῖται καθόλου. Καὶ ὁ Μῆτρος ἤθελε σύντροφον ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐκείνῃ καὶ τῇ ἀνία τῆς ἀέργου διημερεύσεως καὶ ἡ Σμάλτω τὸ ἴδιον. Ἀντὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, τὰ ὁποῖα ἐκράτουν ἐν κουραστικῇ ἀκινήσιᾳ, νὰ φλυαρῇ τοῦλάχιστον ἡ γλῶσσα καὶ νὰ τέρπηται ἡ ἀκοή. Καθ' ἡμέραν ἀνεκοίνοῦν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον ὅ,τι νέον ἔφερον ἐκ τοῦ χωρίου του, τὰ ὄνειρα τὰ ὁποῖα ἔβλεπον τὴν νύκτα, ἐξηγοῦντες αὐτὰ διαφοροτρόπως καὶ συζητοῦν τὰ καθ' ἑαυτοὺς ὅλα. Μίαν ἡμέραν ὁ Μῆτρος διηγήθη εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν του ὀλόκληρον, μὲ δύο λόγια, συντόμως καὶ ἀφελῶς ὡσεὶ ἀποτύπωσιν πιστὴν τῆς ζωῆς του, ἣτις ἦτο τῷ ὄντι σύντομος καὶ ἀφελής. Κατήγετο ἀπὸ τοὺς Κατσαπέους, οἰκογένειαν βλαχοποιμένων, κατασκηνοῦσαν πλησίον τοῦ ἰχθυοτροφείου τοῦ Κοτυχιοῦ. Οἱ γονεῖς του ἀφῆκαν αὐτὸν ὄρφανὸν πολὺ μικρὸν, εἰς τὴν νάκκῃ ἀκόμη· ὁ πατὴρ του ἀπέθανεν ἀπὸ τύφον πρὶν γεννηθῆ αὐτός· ἡ μήτηρ του ἀμέσως μετὰ τὴν γέννησίν του. Τὰ ὀλίγα πρόβατα, τὰ ὁποῖα ἀφῆκεν ὁ πατὴρ του, τὰ ἔφαγε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀναπτύξεώς του ὁ λύκος· τοῦλάχιστον τοῦτα εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ θεὸς του ὅτε ἀνδρωθεὶς, ἐζήτησε νὰ τὰ παραλάβῃ. Τὸ γρέκι καὶ τὰ πενιχρὰ σκεύη τῆς καλύβης του ἐκράτησεν ἄλλος θεὸς, ἐξοφλῶν παλαιὸν χρέος τοῦ πατρὸς του. Οὕτως ὁ Μῆτρος ἠναγκάσθη ν' ἀπομακρυνθῆ ἐκεῖθεν καὶ ἐμισθώθη εἰς τινα κτηνοτρόφον ἐκ Σουλειμάναγα, τοῦ ὁποίου τότε ἔβασκε τὰ πρόβατα.

— Βόσχω τὰ πράγματα καὶ παίζω τὴν φλογέρα μου· εἶπεν ὅτε ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, ἀπαθῶς ὑπομειδιῶν, ὡς νὰ ἔλεγε συνήθη πράγματα.

Ἡ Σμάλτω, ἣτις συνεκινήθη εἰς τὴν διήγησιν ἐκείνην τοῦ βοσκῆ, ἐχάρη ἀκούσασα ὅτι ἐγνώριζεν οὗτος νὰ παίξῃ τὴν φλογέραν. Τὸν προέτρεψε νὰ δείξῃ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν τέχνην του καὶ οὗτος τὸ ἔκαμεν εὐχαρίστως. Καὶ καθήμεραν ἤδη ἡ λυγερὴ δὲν ἤθελε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὸν ἀκούῃ αὐλοῦντα. Πολλάκις, ὅτε ὁ Μῆτρος ἠρνεῖτο νὰ πράξῃ τοῦτο, αὐτὴ τὸν παρεκάλει ἐπιμόμως καὶ ὁ βοσκὸς ὑπέκυπτε, κολακούμενος διὰ τὴν τέχνην του εἴτε χαριζόμενος εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς. Καὶ τὸν ἤκουεν ἡ Σμάλτω, εὐχαρίστως τὸν ἤκουεν, ἐλκυομένη εἰς τὴν φωνήν, μέχρις οὗ ἠσθάνθη τὴν καρδίαν τῆς σπαρταρίζουσαν ἀορίστως. Καὶ τότε μόνον ἐνόησεν ὅτι ὁ Μῆτρος τὴν ἐβασάνιζε, μὲ τοὺς ἤχους καὶ μόνους τῆς φλογέρας του, καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν, κατὰ δόσεις καθημερινάς, ἔχυνεν ἐντὸς αὐτῆς ἕνα αἰσθημα, ὅπερ ἐφοβεῖτο περισσότερον τοῦ ἀράπῃ, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζεν ἐκ παραδόσεως παραφυλάσσοντα μὲ τὸ τοποῦζι, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ οἰκίσκου τῆς. Τότε καὶ εἰς τὸν ὕπνον τῆς ἀκόμη, ἔβλεπε μίαν μορφήν ἐσκιασμένην, ὡσεὶ ὑπὸ νέφους, αὐλοῦσαν ἠδύπαθῶς, μέχρις ἐκλύσεως ὅλων αὐτῆς τῶν αἰσθήσεων.

*

Ἐνῶ τοιαῦτα διελογίζετο ἡ Σμάλτω, ὁ συριγμὸς τῆς φλογέρας ἤκουετο ἀκόμη μακράν, εὐδιάκριτος, ὑπὸ τὸ δροσερὸν φύσημα τοῦ ἀνέμου. Ἦτο δὲ τότε περιπαθῆς καὶ φλογερός· ἀπετελεῖτο ἐξ ὅλων τῶν τόνων, ὅσοι ἐνυπάρχουσιν ἐν τῇ φύσει καὶ ἠρμήνευεν ὅλα τὰ αἰσθήματα, ὅσα ἐμφωλεύουσιν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ. Εἰς ἕκαστον τοῦ συριγμοῦ παλμὸν, διέκρινε τις τὸν ψίθυρον τῶν σταχύων, τὸν τριγμὸν τοῦ ἰπταμένου πτηνοῦ, τὸν κελαισμὸν τοῦ βύακος, τὸ βέλασμα τοῦ προβάτου, τὸ βογγιτὸν τοῦ δάσους, ὅπως ἐν τῇ ἀναδιφίσει λευκώματος ὑφ' ἐκάστην σελίδα ἀνευρίσκει νέας μορφὰς καὶ πρόσωπα καὶ ἀμφιέσεις, ποικίλας τῆς φύσεως ἀπόψεις καὶ χρωματισμοὺς. Εἰς ἐκάστην τοῦ τόνου στροφὴν, ἐκρύπτετο καὶ μία ἔκφρασις ἀγάπης συνάμα καὶ παραπόνου, εὐθυμίας καὶ ὀργῆς, γέλωτος καὶ δακρύων. Καὶ ἦτο ὀλόκληρος ὁ συριγμὸς μία κλίμαξ, ἣτις ὕψου κατὰ βαθμίδας ἀκαταλήπτου καὶ μετέφερε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς τὸν οὐρανόν. Πόθεν δὲ προήρχετο οὗτος ἦτο ἄγνωστον. Παντοῦ τὸν εὕρισκέ τις, ὅπου καὶ ἂν ἔτεινε τὸ οὖς· ἄνω καὶ κάτω, εἰς τὰ χωρῖα πέραν, εἰς τοῦ βουνοῦ τὰς κλιτύας, ὑπὸ τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας ἢ εἰς τὸν ψίθυρον τῶν φύλλων· τὸν ἤκουε παντοῦ καὶ πούθεν ἄρισμένως, ὡσεὶ ἡ φύσις ὀλόκληρος ἐψάλλε περίξ.

(Ἔπεται συνέχεια).